28/02/2021

“Ο μετανοημένος Άσωτος Υιός δίνει το παράδειγμα”

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Ταμασού και Ορεινής

Γράφει ο Πρωτοπρ. Θεόδωρος Στυλιανού

Βρισκόμαστε στη δεύτερη Κυριακή του κατανυκτικού Τριωδίου και η Εκκλησία μας όρισε, ώστε σήμερα να αναγιγνώσκεται, ως Ευαγγελική Περικοπή στη Θεία Λειτουργία, η Παραβολή του Ασώτου Υιού ή, κατά το ορθότερον, η παραβολή του Σπλαχνικού Πατέρα.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, μας μιλούν για τη σημαντικότητα αυτής της Περικοπής και λένε πως, αν χανόταν ολόκληρο το Ευαγγέλιο, και έμενε μόνο αυτό το κομμάτι στην Καινή Διαθήκη, είναι από μόνο του αρκετό να καταδείξει την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, αλλά και να πείσει τον κάθε χριστιανό να πιστέψει και να ακολουθήσει τον Χριστό, ως τον Σωτήρα και Λυτρωτή του.

Παίρνει αφορμή ο Χριστός από τη λανθασμένη νοοτροπία των Φαρισαίων τότε και

την άρνησή τους να δεχτούν και να αγαπήσουν τους συνανθρώπους τους και μάς διηγείται στην παραβολή αυτή για ένα πατέρα που είχε δυο γιους. Μια μέρα ο νεότερος απ' αυτούς επαναστάτησε και ζήτησε από τον πατέρα του, να του δώσει το μερίδιο της περιουσίας που του ανήκε και, αφού ο πατέρας, παραβλέποντας τα θέσμια της εποχής εκείνης που ήθελαν τον μεγαλύτερο γιο να είναι ο κληρονόμος ολόκληρης της περιουσίας, την μοίρασε στα δύο, ικανοποιώντας το αίτημα του παιδιού του.

Ο νεότερος υιός, κάτοχος πια μιας τεράστιας περιουσίας, έφυγε για χώρα μακρινή και σκόρπισε τα λεφτά του, ζώντας μια άσωτη και αμαρτωλή ζωή. Ο τρόπος ζωής που ζούσε, και η αμαρτία, τον κατάντησαν από πλούσιο άρχοντα σε φτωχό και ρακένδυτο ζητιάνο να επιζητά λίγα ξυλοκέρατα να φάει, για να χορτάσει και να γλιτώσει από το θάνατο. Σ΄ αυτή τη δεινή κατάντια, κανένας δεν τον λυπήθηκε.

Κάποια μέρα «ἦλθεν εἰς ἑαυτόν», κατά το ρήμα της παραβολής. Δηλαδή; Κατάλαβε το λάθος του. Θυμήθηκε τη μεγάλη αγάπη του Πατέρα που είχε πριν και τώρα την έχασε. Και πήρε την απόφαση να γυρίσει πίσω στο σπίτι του, όχι σαν άρχοντας, αλλά να παρακαλέσει τον Πατέρα του να τον δεχτεί σαν ένα από τους δούλους του.

Ο σπλαχνικός εκείνος Πατέρας, που ποτέ δεν σταμάτησε να περιμένει την επιστροφή του χαμένου παιδιού του, βλέπει από μακριά τον άσωτο γιο του να επιστρέφει. Τρέχει κοντά του. Ακούει τη γεμάτη πόνο και μετάνοια φωνή του˙ «αμάρτησα στο ουρανό και σε σένα και δεν είμαι άξιος να είμαι γιος σου. Δέξου με και κάνε με σαν ένα από τους δούλους σου».

Η γεμάτη από στοργή και αγάπη αγκαλιά του Πατέρα δέχτηκε τον μετανοημένο πια πρώην άσωτο και τον αποκατέστησε στη θέση που είχε, αφού πρώτα διέταξε τους δούλους του να του φορέσουν λαμπρά ρούχα και παπούτσια στα γυμνά του πόδια και να σφάξουν για χάρη του το καλύτερο μοσχάρι, ώστε να γιορτάσουν την επιστροφή του, γιατί ο γιος του αυτός «ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε».

Μια παραβολή που πάντα μας συγκινεί κάθε φορά που την διαβάζουμε ή όταν την ακούμε κάθε χρόνο τέτοιες μέρες στην Εκκλησία. Όμως, πίσω από αυτή την ιστορία, ήθελε και θέλει ο Χριστός, τότε στους Ιουδαίους, σήμερα στον κάθε ένα από εμάς, να δώσει πολλά μηνύματα.

Όλοι μας ζούμε μέσα στη Χάρη του Θεού από τότε που βαπτιζόμαστε και μπολιαζόμαστε στο σώμα του Χριστού και γινόμαστε μέλη της Εκκλησίας Του. Στο πέρασμα, όμως, του χρόνου της ζωής, ο απρόσεκτος βίος μας και η δήθεν τέρψη της αμαρτίας, μας απομακρύνουν από τη ζωή της Χάριτος και καταντούμε μια

μέρα, βυθισμένοι στο βούρκο, να αναζητούμε βοήθεια από παντού και ιδιαίτερα από αυτούς που μας σέρνουν σ’ αυτό τον τρόπο ζωής και όλοι μας αποστρέφονται. Στην απόγνωση μας όμως στέκεται πάντα δίπλα το σπλαχνικό χέρι του Θεού που μας καλεί να μας τραβήξει και να μας κρατήσει. Όσοι καταφέρουμε και έλθουμε «εις εαυτόν», και μέσα από τη μετάνοιά μας τολμήσουμε να γυρίσουμε πίσω στο σπίτι του Θεού Πατέρα, τότε εκεί θα συναντήσουμε την αγαπώσα αγκαλιά Του, που δεν ζητά για να μας τιμωρήσει, αλλά να μας ενώσει και πάλι μαζί Του. Μας περιμένει να μας ντύσει και πάλι με τα ενδύματα της χάρης Του και να μας εισαγάγει στο δρόμο που οδηγεί, όχι στο θάνατο, αλλά στην αιώνια ζωή.

Αδελφοί μου, μπήκαμε στο ευλογημένο Τριώδιο. **Ο δρόμος προς την Ανάσταση πρέπει να περάσει πρώτα μέσα από την μετάνοιά μας. Ο μετανοημένος άσωτος υιός της σημερινής παραβολής, μας δίνει το παράδειγμα, αλλά και το ελπιδοφόρο μήνυμα της ευσπλαχνίας του Θεού ότι, όσο κι αν η αμαρτία μάς ρίχνει προς τα κάτω εμείς καλούμαστε να σηκωθούμε και να πορευτούμε και πάλι κοντά στο Θεό.**